

Злочин проти Кобзарів

У мистецькій частині „Нью Йорк Таймсу“ з неділі, 23-го серпня 1981 року, появилася довша стаття Едварда Ротштейна про „Музичну культуру і чому диктатори її бояться“.

У цій статті, мабуть, вперше так авторитетно подано про варварське нищення носіїв української музичної культури. В статті подається, що у сімдесятих роках померлого композитора Дмитрія Шостаковича (1975) є згадка про варварську ліквідацію сліпих українських лірників і кобзарів у половині 1930-их років совєтськими поліційними органами. Отже, в статті написано:

„В половині 1930-их років, згідно зі споминами Дмитрія Шостаковича, скликано було конгрес в Совєтському Союзі для українських народних поетів — сліпих музикантів, які мандрували по краю, співаючи про минуле. З усіх сіл України з'їхалися лірники і кобзарі, як їх називали, з'їхалися на Перший Всеукраїнський Конгрес, щоб радити над майбутнім у Совєтському Союзі під проводом Сталіна. „Це був живий музей“ — пише Шостакович, — жива історія країни, всі її пісні, вся її музика і поезія. Там, на Конгресі, сліпі поети були віддані „найвищій мірі кари“ за співання — всі вони були розстріляні...“

Ми знаємо, що 1930-іх роках Москва криваво розправлялася з українським культурно-суспільними, релігійним і політичним життям. Знищено тоді сотні і тисячі українських поетів, письменників, науковців тощо. Знищено Українську Православну Автокефальну Церкву; зліквідовано також весь український комуністичний провід т. зв. Української Радянської Соціалістичної Республіки, і т. п. Цей період в Україні є відомий як кривавий час тотального нищення українського села, ліховісна ліквідація куркуля, як класи на базі суцільної колективізації. Сталін рубав українські голови, бо „голови не відростають“...

Тому допомагали всіякі комісари в Україні: Кагановіч, Постишев, Хвиля, чи інші нелюди, комуністичні орки в Україні.

Про масову ліквідацію українських лірників і кобзарів не було багато згадувано мабуть тому, що здебільша це були безіменні й аноніми творці української думи-пісні.

Автор статті в „Нью Йорк Таймсі“ перевів нещодавно інтерв'ю із синами покійного Шостаковича — Максимом і внуком композитора теж Дмитрієм, які, як відомо, вибрали волю та перебувають тепер в Америці.

Споминами старшого Шостаковича мали повнитися в 1979 році під заголовком „Свідчення“ („Тестімоні“); їх видав Соломон Волков. Максим Шостаковіч, коли ще був у СССР, сумнівався в тому, чи ці спомина в загальному дійсно відзеркалюють погляди його визначного батька, який мав репутацію придворного композитора в Кремлі. Максим твердить, що батько ненавидів цілою душею сталінський режим, і композитора часто гостро критичували совєтські органи влади за „ухили“ партійної лінії. В 1948 році ЦК компартії гостро осудив Шостаковича, Прокоф'єва, Хачатуряна й інших композиторів за їхній „формалізм“ і „антидемократичні“ тенденції в музиці, „чужі совєтському народу і його мистецькому смаку...“

Модерні тоталітаристи звичайно добачуються у музиці певних небезпечних символів і тасмного значення музики — пише автор. Комуністичний Китай, наприклад, теж довгий час не допускав у свою країну музики західних композиторів, включно з Бетговеном; нацистична Німеччина забороняла музику жидівських і цілого ряду відомих класиків-музиків, в яких Гітлер добачував загрозу для своєї расистської ідеології.

Не-українцями, як і цьому авторі статті, виглядає прямо безглуздом нищення сліпців — українських лірників і бандуристів, однак для нас, що знаємо значення української народної музики, зрозумілі причини цього нечуваного, дикого злочину Москви: ці сліпі — українські лірники і кобзарі — були носіями української історичної традиції. Їхні пісні-думи, їхня усна словесність — це була жива історія України, історія, якої Москва боїться.

І нехай мовчать ті, що кажуть, що не тільки українці, але й росіяни „так само страждали“ під совєтським ярмом... На підставі ось хоч би цих спомина покійного Шостаковича відразу видно, як тяжке і гірше становище під московсько-комуністичною окупацією якраз для українців. Всім іншим доводилося і доводиться страждати від політично-економічного гніту, нам же завжди доводилося і доводиться терпіти подвійний гніт — політично-економічний і національний! Бо хоч Шостаковича і інших російських культуротворців картали й осуджували партійні органи, але їх не мордували в злочинний спосіб так, як комуністи це вчинили з українськими сліпими кобзарями і лірниками.

Дух України в тій музиці — небезпечний для російської імперіалістичної ідеології, бо жак музика і дух її були і є далі носієм ідеї вільної України, а вільної думки і вільного слова — їм ніколи не розстріляти.

„БУДЬТЕ ВІРНІ БОГОВІ І УКРАЇНІ“

(Проповідь Митрополита Степана Сулика на 35-му з'їзді СУМ-А в Елленвілі)

силу, йде до самого Христа-Бога.

Наука Христа Спасителя все жива і актуальна. І так, цей багатий юнак і його проблема, „Що доброго робити, щоб мати життя вічне?“ є і сьогодні актуальна. В особі того юнака не один з нас може пізнати самого себе і свої певні проблеми життя, які непокоять його душу.

Подібними до цього юнака є й багато нашої молоді.

Жертвенною працею і дбайливим піклуванням добрих батьків, більшість нашої молоді має матеріальні блага, має все, чого лише забажає. Має вона і можливість досягнути високу освіту, нагоду навчатися у найкращих школах, має свої рідні церкви, свої клуби, молодіжні організації, добрих виховників. Здається, що наша молодь має все, що потрібно, щоб вирости на повновартісних членів свого народу, на відданих, ідейних і свідомих працівників на церковній і народній ниві.

Наче той багатий свангельський юнак, наша молодь дуже часто не знаходить спокою, задоволення і щастя душі. Чогось їй бракує до повного щастя, повного задоволення своєї безсмертної душі. Буває, що не знаходить

вона того задоволення, ні у своїй родині, ні у своєму доквіллі, ні у своїх молодіжних організаціях, Скільки наших добре освічених, молодих людей з добрих, патріотичних родин, покинувши високі школи, одружуються з чужинцями й покидають усе, що своє-рідне. Про це важливу проблему нашого „бути-чи-не-бути“ турбуються вже довгий час провідні люди. Про це проблему написано вже багато статей і книжок. Але задовольної відповіді ні задовільної розв'язки й досі не знайдено.

До кого ж нам звернутися? Звернімося до Христа-Спасителя. Спитаємо Його: „Учителю! Що доброго маємо чинити, щоб мати життя, щоб жити, як окремішня родина, окремішня нація, нарід Божий дітей посеред інших народів? Що доброго маємо чинити тут на поселеннях, щоб вдержати нашу молодь при нашій Церкві, при наших установах, наших громадах, щоб зберегти українську родину, українську субстанцію, мову, культуру, традицію? Щоб жити, мати життя, а не загинути?“

Відповідь Христа багатому молодцеві була: „Як хочеш увійти в життя, додержуй заповіді“. На питання — „які?“ —

Усе бо навчання Христа, вся його божественна Євангелія побудована на цій заповіді. То ж пригляньмося їй ближче. Перед своїм відходом з цього світу, перед самими страстями, даючи неначе останній заповіт, Христос заявив: „Дітвонки, ще трохи Я з вами... Нову заповідь даю вам, щоб ви полюбили один одного! Як Я полюбив вас, так любітьте один одного!“ З того всі спізнають, що ви Мої учні, коли любите взаємну будете мати“ (Ів. 13, 33-35).

Звернім увагу ось на ці слова: „Як Я полюбив вас, так і любітьте і ви один“ (Закінчення на стор. 3)

Отже,Під інтересами дітей слід розуміти інтереси їхнього вірного виховування, відповідного до тих загальних цілей, які стоять перед справою виховання в нашій країні взагалі.

Здійснювання батьківських прав всупереч інтересам дітей може потягнути за собою позбавлення батьківських прав“ (стр. 92 Коментарі до ст. 52 КОБИС РСФСР).

Цікомо очевидно, що батьки Володимира Половчака не виконали своїх зобов'язань по вихованню дитини“ в комуністичному дусі і відданості соціалістичній батьківщині“.

Закон визначає умови, при яких виховання в родині сполучається з суспільно-політичним вихованням у школі, піонерській організації, комсомолі, тим самим забезпечується „щасливе дитинство кожної дитини“.

Всі державні й суспільні органи, службові особи повинні керуватися тільки цим положенням при розгляді питань у справах неповнолітніх (ст. 8-10 Коментарі до Кодексу про шлюб і родину в РСФСР, видання 1971 року, Москва). Судова практика виробила цілий ряд керівних вказівок.

Закон вказує, що „Батьки повинні виховувати своїх дітей у дусі морального кодексу будівництва комунізму... Батьківські права не можуть здійснюватися в протиставленні до інтересів РСФСР“ (ст. 52 КОБИС РСФСР).

булькотіла, і поволі але постійно повзла угору по мокрих пивничних стінах“.

Муха ще тепер бачить виразно: пляшки Кока-колі весело підіймалися і падали вниз мов у круголіній змаганнях („Маме — завтра напевно віднесемо до крамниці“) олійний „дьядшафт“, залишка по попереднім виласку, самостійно брав напрям на мітку біля пральки, а намокла коробка з прикрасами на ялинку ледве допливала пристані сходів, залишаючи позаду золоті святкові кулі.

Очевидно, — що рятункова акція була негайна і ділова: — „Гелло? Містер Гербах?“ — це лікар від помпи.

— Са-а-а, — позіхаючи, — „вгате де меттер?“ Що-о-о-? Знову? Ажже ж я шойно недавно був і... Муха не здавалася. — Раджер! — в розпучі вона завжди кликала його по імені, — вода заливає пивничку — емердженси!

— Тепер всюдї емердженси, бо — зливи. Як високо вода? А, помпа працює? — почувся флегматичний невдоволення молодий голос. „І чому якраз тепер мусів витинати свій жовчаний мішокоч старий, розумний Гербах, а не його товстобрюхий син“ — домагалася справедливості Мухина совість.

— Окей, окей, вже приїду! Коли? — в тиші телефонної слухавки дзвонив пискливий жіночий голос. — Приблизно за годину!

І прийав. За чотири довгих мокрих годин, але — був! Відгукнувшись у високі гумові чоботи, побірів у булькотливу глибину, викинувши на соняшну траву липку, зубасту потвору, розклав її на чотири менші і коротко сказав: — Треба нові „парти“! Але воно біда, бо помпа — мідяна, а „парти“ тепер роблять лише пластиківі... То як буде? — в уязі сорок днів біблійного потопу... Треба купити нові! І що з того, що ця помпа купувана тамтого року, як нема „парти“? — логічно нетерпеливсь, — Коли буде нова? — Коли приїдуть. На тепер, я що, „пофіксував“, як не буде дощу — сидіти... Про другу альтернативу Муха вже не питала, бож боялася, що її власна голова розкладеться на чотири — менші і не буде кому „пофіксувати“.

Літо на жаль, було мрячнодошове. Коли ранком на верхіттях дерев спиналася сінь погідного неба, то уже

З НАШИХ БУДНІВ

„Бібліотекар“

Не можна б того сказати, щоб наші земляки на поселеннях не йшли з духом часу, щоб належали, так би мовити, до відсталого елементу, щоб усякі модерні-штудерні досягнення, або так звані чуда техніки, були їм чужі байдужі. Скажу, хоч би, для прикладу про друга Олексю, що недавно влаштував своє село культуру імпрезу, родинно-товариського характеру: запросив приятелів, сусідів, на відкриття домашньої бібліотеки.

Дуже оригінальна штука, оця моя бібліотека! — запевня мене в телефонічній розмові. — Ти же напевно такої не бачив! Приходь — подивисься.

Бібліотека виглядала справді оригінально, хоч би самою своєю конструкцією, або киталом, як тепер пишуть деякі товариші пера, що йдуть з духом часу і мови... Шафне-шафа, двері-не-двері, комод-не-комода, автоматизована така біда, вся на гудзиках, або кнопках, — як писав покійний колега за фахом, Остап Вишня.

Потиснув друг Олексю перший гудзик, аж тут розкривається правє крильце бібліотеки, а там, уявіть собі, гай-фай, стріле, перескрякни з платівками, всякі-там музичні касети, тасьми тощо. Потиснув другий гудзик, відкривається ліве крильце, а там, уявіть собі, різного сорту скачі, коньяки, водки, джінни, лікери — істинна вам, як колись казали, пропінатія!

Ситуацію врятувала господиня зручно натиснувши безором четвертий гудзик і пустивши в рух музичний департамент бібліотеки, після чого наступили танці.

Ікер

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Український фестиваль

у Філадельфії

Цей фестиваль музики, пісні й танку, що відбувся в п'ятницю, 21 серпня ц. р. в Робін Гуд — Іст присвячено корифеєві української сцени Йосифові Гірякові.

Фестивальному комітетові слід дати признання за ідею присвячувати такі фестивалі визначним постаттям української культури.

Цей відгук буде тільки приторком об кожну точку програми з уваги на її деяке перевантаження.

Першою точкою програми фестивалю був виступ ансамблю „Волошки“, тож почнімо від „Волошок“.

Із восьми танків (чи була не забатаго), які виконав цей ансамбль найбільше припали до вподоби „Повзунець“ (хореографія П. Тарас) і фінальний „Гопак“.

„Повзунець“, як сама назва танцювального руху, так і техніка його виконання свідчать про те, що він утворений на основі того повзунка, яким безстрашні воїни-козаци непомітно для ворога підповзували на таку віддал, щоб яструбом накинута на ворога. До

речі в українській народній хореографії існує танцювальний рух під назвою „яструб“, який певною мірою відображає цей військовий маневр.

У „Гопаку“ використано широкі стрибки, присядки та всілякі сольові пописи, при яких решту ансамблю розташовано скомосом, а не за трафаретом фронтально. Мелодія гопака звучала радісно та наперемін м'яко, героїчно, запально головним чином у місцях, де влетіло пісню. Ансамбль полонив глядачів динамікою, пластичністю та сценічною чарівністю.

В основі танцювальних рухів лежать одні й ті ж елементи — ритм, пластика й міміка. Згадуючи міміку, обличчя танцюриста, що передає в даний момент душевне пережиття, заміною слово автора, глядач через те легко розуміє сюжет балетної картини. У композиційній структурі поодиноких танків помітні добрі подумані фігури (за вибіркою танцювання на голові), які в загальній сумі (Закінчення на стор. 4)

Слава Дрималик-Шевчик

ХАТА НА ПРОДАЖ...

І

Вони купили хату восени; це літо верталось кількома гарячозолотими днями, але блявий туман на ранній луці був уже зовсім осінній, а на холодному, вечірньому небі летіли темними хрестами розпаних пташників ключі. І такою осінньою порою, шість років пізніше, вони вкінці рішили поставити біля дороги жовту таблицю із написом „фор сейл“. Добре, що чорні букви були видні ліди від дороги, потойбіч зеленої магнолії і трьох срібносиних смєдек, і дивлячись із хати, можна було зовсім добре подумати, що нічого не поставлено, що ніякого напису немає.

„Але, — як це властиво сталося? — думала Муха сперта об дерев'яне поруччя. Давно, кликали її — Мухкою, в життєвій школі — Марія, як вкінці, коли її ім'я уже не було так важливе, залишилася — Мухкою...“

„Хто остаточно сказав рішальне слово — Чия була вина? — роздумувала вона далі. — Бо — ані Романа, хоч часто і безпосібно переконавав себе і усіх, що треба продати, бо така фінансова ситуація... Ані діти... Як там діти, — гнівно заперечила. — Дивилася на неї із майже шестистопових висот, радили — як уміти жити, і, дивно, згідним унісоном заявляли: „Хати не продасмо!“ А їм зовсім неможливо було, щоб вона сказала це сама, для якої перша — власна хата... і рожа дбайливо доведена у відір з далекого міста, і ця дещо крива сонсонка, що пнялася вже угору, а — це розчміхана плачука верба на краю ліса і вечірній приплив далекої води...“

„Очевидно, Як можна було не подуматися? Ясно, — що усьому завинила — вода, — розмірковувала далі Муха. — Не тамта, прозорогладка, розгойдана білими верхами у вітряні дні і мінлива іскристим льодом морозних ранків. Ця — була бруднотемна, кружляла каламутними вихлясами довкола безпомічної помпи, гнівно

(Продовження буде)

„Будьте вірні...“ (Продовження зі стор. 2)

одного!“. А як полюбив нас Христос? Відповідь на це питання знаємо всі. Але послухаймо відповіді на це питання святого Івана Євангеліста: Христос „полюбивши своїх, що були у світі, полюбив їх до кінця“ (Ів. 13,1). Він полюбив нас так, „щоб видав себе за нас“ (Гал. 2,20). Сам Христос пояснює свою любов до нас ось так: „Як Мене Отець полюбив, так Я вас полюбив... Це Моя заповідь, щоб ви любили один одного, як Я вас полюбив. Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає“ (Ів. 15,9-13).

„Як Мене Отець полюбив, так Я вас полюбив“, каже Христос. А якою безконечною у людському розумі незбагненною любов'ю полюбив Бог Отця свого Єдинородного Сина? Святий Іван Христитель засвідчив: „Любить Отець Сина й все дав йому до рук“ (Ів. 3,35). Так, отже, тою самою любов'ю, якою Бог Отець полюбив Сина, Син полюбив світ, людей

— полюбив людство і про це Він сам каже: „Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним“ (Ів. 3,16). Любов ближнього, як самого себе, є тою необхідною передумовою без якої не можемо бути Христовими учнями, не можемо бути християнами, бо тільки „з того усі спізнають, що ви мої учні, коли любов взаємну будете мати“.

Любов — це найбільш динамічна й рушійна сила людини. Вона є цією енергією, що зрушує і унаправлює всі дії людини. Пrawdива любов здібна і до найбільш героїчної самопожертви, щоб лиш осягнути мету свого влодобання. Не диво, що Христос Бог приписує таку немов терпку і гірку „медицину“, як лік на брак любови у багатого юнака: „Якщо хочеш бути досконалим, піди, продай, що маєш, дай бідним, і будеш мати скарб на небі; потім

приходь і йди за Мною“ (Мат. 19,21).

Живемо у зматеріалізованому світі і, можливо, всі ми стали надто великими любителями вигод. Тому так трудно інколи здобути на чисту, жертвенну любов Бога і ближнього. „Турботи цього світу і омана багатства заглиблюють (Боже) слово“ (Мат. 13,22), й гасять вогонь любови в наших серцях. Тому йдемо шляхом найменшого опору. Не хочемо бути досконалими, святими, як досконалим є наш Отець небесний (Мат. 5,48). Це, мовляв, для священників і монахів, а не для нас звичайних мирян. І так задовільняємося зберіганням лише деяких заповідей, тоді, коли нам це вигідно. Не раз нашим нижчим почуттями і нахилами даємо вільність і тоді з цього зроджується кукіль, що його посівав лукавий: сварні, роздори, ненависть, гнів, жадоба пімсти, перелюб, самолюбство, братоненавистництво, розводи... А все це тому, бо забракло любови Бога і ближнього. А де нема любови — там нема Бога, нема Його благословення, Його ласки, Його помочі.

І дійсно „легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж багатому увійти у Боже Царство“ (Мат. 19,24). Легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж без любови до Бога і ближнього увійти в Боже Царство.

Ніякі людські ідеології, продумані й найкращими вченими, ніякі слова хоч би у найкращій формі, не збережуть нас, не виховають повновартісних громадян, не збережуть нашої молоді, не збережуть наших родин, коли в їх душах не буде покладена наука Христа, коли їхні серця не горітимуть святою любов'ю Бога і ближнього.

Даремні наші змагання до єдності народу, даремно співаємо „Боже нам єдність подай“, даремні наші змагання визволити Україну, коли не буде між нами любови, бо тоді не буде між нами Бога, не буде Його ласки, Його помочі, Його благословення.

Без Бога і Його любови будемо, немов мідь бреньча, або кимвал звучний. Без Бога будемо блукати, поборювати самих себе, зазнавати гірких невдач і не осягнемо нашої святої мети.

„Почувши учні слова Христа сказані до юнака, здивувалися вельми й запитали: „Хто ж тоді може бути спасений?“. Ісус глянув на них пильно й мовив: „У людей це неможливо, Богові — все можливо“ (Мат. 19, 25-26). Якщо будемо покладатися лише на власні сили, без Божої помочі то не знайдемо розв'язки наших особистих, ані національних проблем. Коли ж, однак, звернемося до Бога

з сильною, живою вірою і серцем сповненим любови Бога і ближнього — Господь тоді допоможе нам у всіх наших турботах, в усіх наших потребах, бо „Богові — все можливо“, бо Він Всемогутній і вселаскавий наш небесний Отець. „Бог — то любов“ (Ів. 4,8). Він нагадує нас: „Оберніться до мене і спасетеся... бо Я Бог, і іншого немає“ (Ісая 45,22).

То ж, за словами святого Івана Богослова: „Любим, любім один одного, бо любов від Бога, і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога“ (1 Ів. 4,7). Коли так полюбимо Бога і ближнього, тоді прийде справжнє відродження, віднова народу в Бозі. Тоді зникнуть чвари й непорозуміння. Один одному буде братом і приятелем у єдиній спільноті Божого народу. Тоді виховасмо нашу молоді на дорожній скарб народу. Тоді прийде світле майбутнє, Боже благословення, розквіт Церкви й народу.

Тоді наша молоді не покидають наших рядів, а зостануться вірними нащадками свого народу. Тоді не бракуватиме покликань до духовного стану, ні робітників на народній ниві.

То ж мої дорогі, „Возлюблю друг друга, щоб одностайно визнавати Отця, і Сина, і Святого Духа“.

„Обніміте, брати мої,

На захист...

(Продовження зі стор. 2-ої)

КОБИС РСФСР), і якщо батьки не в стані бути „гістьми виховниками своєї дитини“.

Заяву про відібрання дітей може скерувати в суд державна або громадська організація, опікун дитини, прокурор.

Батьки мають право вимагати повороту дитини від будь-якої особи. При розгляді цих вимог суд має право відмовити задовольнити позов батьків, якщо суд прийде до висновку, що передача батькам дитини не відповідає її інтересам (ст. 58 КОБИС РСФСР).

Як вказує законодавець, батьки мають переважати

найменшого брата, нехай мати усміхнеться заплаканої матері“ — каже поет Шевченко.

Нехай мої думи, мої слова, сповнені почуттями любови до вас і турботою за долю Церкви й народу, дійдуть до вас усіх, учасників цього зібрання, щоб ви повернулися до своїх домів, своїх зайнят, сповнені тією вірою і тим спокоєм, що походить від Бога любови.

Будьте вірні Богові і Його святій Церкві, а Бог скоротить терпіння нашого народу, прийме кров наших мучеників і простить нам наші провини. „Я вірю в силу духа й день воскресний твого повстання“ — каже наш поет. Я вірю, що Пресвята Богородиця, цариця України, що під її покров наш князь Ярослав віддав наш нарід, наш рідний край, зітре голову змії, а тоді прийде Божий мир і воля народу.

Моїми ширшими почуттями й серцем сповненим любови до вас, мої любі брати й сестри у Христі Господі, бажаю вам Божого благословення.

Усіх вас і ваші родини благословляю. Нехай Божий мир запанує у ваших серцях, ваших почуттях, нехай Божа любов об'єднує вас усіх, щільні наші наріди.

Благословення Господа нашого Ісуса Христа і любови Бога Отця, і причастя Святого Духа нехай буде з вами завжди.

право перед іншими особами на виховання своїх дітей, однак, з цього не випливає, що зголошена батьками вимога повороту їх дитини у всіх без винятку випадках підлягає безсередньому задоволенню.

„Якщо спір за виховання дітей іде поміж батьками й іншими особами, батьки мають право переваги на виховання своїх дітей. Вимога батьків може бути відхиленна, коли передача їх дитини може некорисно відбитися на дитині або потягти за собою значне погіршення її життя і виховання“ (Постанова Пленуму Верховного суду РСФСР з серпня 1963 року).

У цій же постанові вказано на konieczність при подібних спорах ретельно вивчати моральне обличчя батьків. Суд обов'язаний через органи опіки виявити бажання дитини, якщо за своїм віком і розвитком дитина є в стані таке бажання виявити, і що при винесенні рішення суд повинен враховувати ці обставини.

Справедливо вказано в соєтському законі, що „Дитина — це людська особистість з усіма неповторними особливостями, не рахуватися з якими не можна. Інші вилучення дитини з родини, в якій вона опинилася в силу таких чи інших обставин, навіть не пов'язаних з провинною батьків, може настільки її тяжко травмувати, так несприятливо відбитися на її подальшому вихованні, що вимогу батьків необхідно відхилити“.

(Коментарій до ст. 58 КОБИС РСФСР).

Аналогічні законодавчі акти з кримінального і громадянського права у відношенні неповнолітніх є наявні і діють у всіх республіках Соєтського Союзу.

Володимир Половчак за своїм віком і розвитком є в стані висловити своє бажання. Його бажання — залишитися в ЗСА, і не рахуватися з цим не можна. Примусове повернення Володимира батькам може закінчитися ще однією людською трагедією життя і майбутнє Володимира в руках американського правосуддя!

Нова ділянка наукових студій УВУ

Мюнхен. (С.Н.). — Якщо малювати виставки приєднали для УВУ визначні німецькі меценати, то українське кіномистецтво притягнуло в середу, 12-го серпня ц.р., до залі „Дойчес Музеум“ понад 200 глядачів, переважно молоді.

Один із членів правління Фондуції УВУ в ЗСА д-р Ярослав Моцюк привіз з собою з Америки чотири українські фільми Ярослава Новицького. Цей (один із перших) український кінопродюсер і режисер, дістав першу нагороду на кінофестивалі у Нью Йорку 1971 року за „Віщі в дереві“ (про дереворити Гніздовського) та даліші відзначення за скульптуру Молодожанна й навіть за китайський фільм про Кунг-фу у новій версії, не згадуючи про його культурні фільми для Міннесотського університету.

Привезені д-ром Я. Моцюком фільми Новицького були трохи іншого напрямку, бо відображали культурні події з життя українців ЗСА й Канади, як, наприклад фільм із поставленою пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні, фільм про життя перших поселенців їхнє загошпорювання Канади при збереженні українських традицій, чи

фільм про церкву-пам'ятник у Бавнд Бруку з її православними особливостями (зокрема цікава барокова архітектура самої церкви та пам'ятники на могилах визначних українців роботи наших мистців-скульпторів).

Останній і найкращий фільм показав спосіб писання писанок та чудові зразки українських писанок із різних околиць та з різними мотивами. Цей фільм українці у Франції могли оглядати у французькому телебаченні на наш Великдень у квітні ц.р. і він дуже подобався французам.

Хоч показ цих чотирьох фільмів тривав дві пів години, вдячні глядачі дивилися б ще й на інші, якби їх їм хто був показав. Вони з вдячністю оплескали фільми д-ра Я. Моцюка, що напочатку пояснив походження цих фільмів і, врешті, 60-річчя УВУ, завдяки якому висвітлено ці українські фільми у кінотеатрі Німецького Музею. 14-го серпня доповнив д-р Я. Моцюк свій фільмовий показ цінною доповіддю-нарисом розвитку українського фільмового мистецтва. Кінопоказ належав до тих імпрез УВУ, які зацікавили найбільшу кількість публіки.

З уваги на постійний зріст коштів друку, а зокрема в останніх часах на підвищення поштових оплат, Видавництво „Свобода“ змушене зменшити число гратисових газет.

Замість квітів на сабжу могили нашого Дорогого Сусіда і Незабутнього Дорогого Приятеля

бл. п. МИХАЙЛА БАХУСОВИЧА

сплачуємо 25.00 доларів на ПАТРИАРШІЙ ФОНД (СВ. СОФІЯ).

Марія і Григорій БАКУМЕНКО

у другу річницю відходу у вічність

бл. п.

СТЕФАНА ШЕПАРОВИЧА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 19-го вересня 1981 р., о год. 7-й веч.

в церкві св. Юра в Нью Йорку, Н. Й.

Ласкаво просимо Родину, Приятелів та Знайомих згадати Покійного у цей день у своїх молитвах.

Дружина МАРІЯ
Син ЮРІЙ і невістка МАРІЯ

в першу річницю відходу у вічність

нашого Дорогого

МУЖА, БАТЬКА Я ЗЯТЯ

сл. п. д-ра

ВАСИЛЯ ШИМОНЯКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в неділю, 20-го вересня 1981 р., о год. 10-й ранку

в церкві св. Михаїла в Мілвокі, Віск.

Просимо в цей день згадати Покійного в своїх молитвах.

Дружина — НАДІЯ
Доні — АННА І ДІОРА

Сини — РОМАН І МИХАЙЛО з дружиною

Тесті — ЮЛІЯ І ОМЕЛІЯ ПОГУШІ

Об'єднання Українських Лісників

і Деревників

ділиться сумною вісткою, що дня 3-го вересня 1981 року, на 74-му році життя у Філадельфії, Па. відійшов у Вічність

бл. п. лісничий

МИКИТА ДРАГАНЧУК

Родині Покійного глибокі співчуття складовть

УПРАВА І ЧЛЕНИ ОБУЛД-У

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА СВ. АНДРІЯ БАВНД БРУК, Н. ДЖ.

ВІДЗНАЧУЄ

10-ЛІТТЯ СВОГО ІСНУВАННЯ

та

ДІЯЛЬНОСТІ ДЛЯ СЛУЖБИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ

в НЕДІЛЮ, 24-го ЖОВТНЯ, 1981 р.

о 12-й год. дня в Церкві-Пам'ятнику Св. Андрія, Бавнд Брук, Н. Дж.

СЛУЖБА БОЖА

за здоров'я і Боже Благословення Дирекції й всього Членства, а після цього

ПАНАХИДА

за спокій Душ померлих Членів

О 7-й годині вечора, в залі КУЛЬТУРНОГО ЦЕНТРУ,
БАВНД БРУК, Н. ДЖ.

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

з офіційною та мистецько-розваговою програмою. Після Бенкету

ЮВІЛЕЙНА ЗАБАВА

Деталі будуть подані пізніше.

Адреса Кредитівки:

St. Andrew's Federal Credit Union

279 Main St., So. Bound Brook, N. J. 08880

Tel.: 201-469-9085

ДИРЕКЦІЯ І КОМІТЕТ

Український Музичний Інститут Америки, Інк.

Відділ Нью Йорк

136 Друга Авеню, Нью Йорк, Н. Й. 10003, 4-й поверх

ШКІЛЬНИЙ РІК 1981/82

ПРЕДМЕТІ НАВЧАННЯ І УЧИТЕЛІ:

ФОРТЕПІАН

Г. Мірошніченко-Кузьма

П'ятниця і субота

AL 4-6943

AL 4-2024

П. Стругацький

Вечором

Ext. 1107

К. Чічка-Андрієнко

Після 15-го вересня

982-5705

СКРИПКА

Р. Венке

(201) 762-0756

Загальні інформації — (212) 426-2634

Український Музичний Інститут Америки, Інк.

Відділ в Ньюарку, Н. Дж.

МУЗИЧНЕ ДОШКІЛЛЯ

під проводом

МАРТИ ШЛЕМКЕВИЧ-САВИЦЬКОЇ

Початок навчання — вівторок, 15-го вересня 1981 року.

Лекції у вівторок, середу, четвер і п'ятницю, 10-12 год.

Зала при лютеранській церкві, 41-ша вул. і Проспект Авеню,
ІРВІНГТОН, Н. Дж. (копо Народного дому).

Вписи тел.: (201) 276-3134

Субота, 19-го вересня 1981 року
год. 8:30 веч. —

МИСТЕЦЬКА
ПРОГРАМА

Виступ Танцювального Ансамблю
з Монреалю
під кер. Петра Марунчака

Субота, 19-го вересня 1981 року на СОЮЗІВЦІ

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО СОЮЗУ

Спеціальна програма і вибір „МИСС СОЮЗІВКИ“ на 1982 РІК

Зацікавлених у виборі, просимо зголошуватися на телефон Союзівки.

год. 10-та веч. —

ЗАБАВА

при звуках оркестри

СОЮЗІВКИ

Алік Худолій і Дорко Сенчишин

Велика холоджена зала „Веселки“

Тел. Союзівки — (914) 626-5641

SOYUZIVKA, Kerkonkson, N.Y. 12446

